

Δηκήτρης
Κακπουράκης
Μια
σταχόνα
μυθολογία

ΕΚΛΟΞΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Τότε που οι θεοί
έκοιζαν πολύ
με τους ανθρώπους

Δηκήτρης
Κακπουράκης

Μια σταγόνα μυθολογία

Τότε που οι θεοί
έκοιζαν πολύ
με τους ανθρώπους

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ντοκουμέντα-Βιογραφίες
Δημήτρης Καμπουράκης, *Μια σταγόνα μυθολογία*
Σχέδια: Γιάννης Κουρούδης

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Διορθώσεις: Νίκος Αγγελής

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Η εικόνα εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό

δικαιούχο στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ, 2024

Copyright© Εκδόσεις Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Δημήτρης Καμπουράκης, 2023

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2024

KET Z322 ΚΕΠ 171/24

ISBN 978-618-07-0762-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2865, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Περιεχόμενα

Πρόλογος.....	9
1. Ο κύριος Χάος και οι επίγονοι	13
2. Δίας φραντσάιζινγκ.....	23
3. Κρόνος, αυτό το κτήνος.....	33
4. Βυζαίνοντας γουρούνες και αρκούδες.....	41
5. Η Όθρυς και ο Όλυμπος, τα δυο βουνά μαλώναν.....	49
6. Ο καχομούτσουνος Τυφώεας.....	59
7. Η θεογκόμενα Μήτις με τις δυο ουρές.....	69
8. Διώνη, Θέμιδα, Δήμητρα: Και οι τρεις ήταν υπέροχες.....	77
9. Η Μνημοσύνη, η Λητώ και ο αχόρταγος big boss.....	87
10. Η φαρδοκάπουλη Μαία.....	95
11. Η ανυποψίαστη Λήδα και ο προσοντούχος κύκνος.....	103

12. Η αποτρελαμένη δαμάλα και ο Άργος με τα εκατό μάτια.....	111
13. Η κεραυνόπληκτη Σεμέλη και το παιδί μέσα στο μπούτι	119
14. Η αρπαγή της Ευρώπης και ο τοπ μόντελ ταύρος.....	127
15. Η σκορδόπιστη Αλκμήνη και ο αφελής Αμφιτρώνας.....	135
16. Η αόμματη Λάμια και ο έρωτας του Ευρύβατου.....	145
17. Η φυλακισμένη Δανάη και η χρυσή βροχή	153
18. Καλλιτώ: Γυναίκα, αρκούδα, αστερισμός.....	161
19. Γανυμήδης, το ψάρι που τηγανίζεται και από τις δυο πλευρές	169

Πρόλογος

Εκείνα τα παμπάλαια χρόνια, στο χρονικό μεταίχμιο ανάμεσα στην προϊστορία και στην ιστορία, κάτι τετραπέρατα ανθρωπάκια μελαμψά και κοντοπόδα-ρα (κατά που τα περιγράφει ο Σαββόπουλος στους «κωλοέλληνες» του) κατοικούσαν ήδη στις περιοχές μας. Ήταν πανέξυπνα, ατίθασα, φιλοπερίεργα, εριστικά, άφοβα απέναντι στις άλλες φυλές ανθρώπων, φοβισμένα απέναντι στα στοιχεία της φύσης και στις ανώτερες δυνάμεις που τα περιτριγύριζαν. Ήταν εξωστρεφή αλλά και στοχαστικά, οργανωμένα αλλά και χαοτικά, αιμοβόρικα αλλά και τρυφερά.

Ο ανοικτός θαλασσινός ορίζοντας δέσποζε μπροστά στα μάτια τους και τα σκληρά βουνά σκίαζαν την πλάτη τους. Ήταν διαρκώς περιπλανώμενα, αλλά ο νόστος τα οδηγούσε πάντα πίσω στην πατρο-

γονική εστία, που όσο φτωχότερη ήταν τόσο περισσότερο την αγαπούσαν. Αυτοί οι πρώτοι Έλληνες, μισοί θαλασσινοί και μισοί βουνίσιοι, έφτιαξαν τότε τη δική τους ιδέα για την προέλευση του κόσμου τους και για τις θεότητες που τον κυβερνούσαν. Έφτιαξαν αυτό που σήμερα ονομάζουμε ελληνική μυθολογία.

Έχουμε μια από τις πιο υπέροχες μυθολογίες της υπηλίου. Και είναι ντροπή αλλά και πνευματική αναπηρία για εμάς τους νεοέλληνες να μην τη γνωρίζουμε. Όχι μόνο για να θαυμάσουμε τον τρόπο σκέψης και την ευρηματικότητα των προγόνων μας, αλλά και για να αντιληφθούμε πόσο αυτή η μυθολογία έχει διαποτίσει τη σημερινή πεζή μας καθημερινότητα.

Όμως δε θέλω παρεξηγήσεις. Το βιβλιαράκι που κρατάτε στα χέρια σας, το πρώτο μιας μεγαλύτερης σειράς που φιλοδοξεί να περιλάβει τα κυριότερα μυθολογικά μας θέματα (αφού όλα είναι αδύνατον), δεν είναι επιστημονική μυθολογία με όλους τους κανόνες γραφής ενός τέτοιου έργου. Ξεκίνησε ως πόντκαστ, θα πει προσαρμοσμένο στις ανάγκες της προφορικής απόδοσης, και μετά κατέληξε βιβλίο.

Είναι μια παρωδία της ελληνικής μυθολογίας, χρειαζόμενη κατά την ταπεινή γνώμη του συγγραφέα της, διότι οι νεοέλληνες δε διαβάζουν τις βαριά τεκμηριωμένες πραγματείες και τα ογκώδη επιστημονικά έργα. Εξάλλου, από το 1964 που ο Νίκος Τσι-

φόρος ξεκίνησε τη δημοσίευση της περίφημης εκλαϊκευμένης «Ελληνικής Μυθολογίας» του στον *Ταχυδρόμο*, για να γίνει στη συνέχεια ένα από πιο αναγνωρίσιμα ελληνικά βιβλία, έχουν περάσει 60 ολόκληρα χρόνια.

Δίχως μήτε το δακτυλάκι του Τσιφόρου να φτάνω, θαρρώ πως ήρθε η ώρα για μια πιο σύγχρονη, ελεύθερη και κάπως παρωδιακή απόδοση της μυθολογίας μας. Με τη μορφή μικρών και ευκολοδιάβαστων σταγόνων, οι οποίες όμως έχουν θεματική συνάφεια αναμεταξύ τους. Στον τόμο που κρατάτε θα βρείτε τον big boss Δία, στους επόμενους όλο το υπόλοιπο δωδεκάθεο συν τη μυθολογική πλέμπα.

Πετυχημένη, αδιάφορη ή αποτυχημένη η προσπάθειά μου, εσείς θα το κρίνετε.

Δ. Κ.

1

Ο κύριος Χάος και οι επίγονοι

NΑ ΕΙΣΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ και να μη σ' αρέσει η μυθολογία είναι σαν να είσαι νεογέννητο και να μη σ' αρέσει το μητρικό γάλα. Γίνεται; Δε γίνεται. Έχουμε μάθει και βιώσει τόσο πολλά από τη μυθολογία μας, όχι τόσο στο σχολειό, που το 'χουμε χεσμένο, αλλά μέσα στην καθημερινότητά μας, στην ονοματοδοσία μας, στη γλώσσα μας και στα τοπωνύμιά μας, που και να θέλουμε να την αγνοήσουμε δε μας αφήνει αυτή. Είμαστε τόσο γεμάτοι με Άρηδες και Αφροδίτες, Ηρακλήδες και Περσεφόνες, Αχιλλέες και Ευφροσύνες, λεωφόρους Ποσειδώνος και οδούς Θησέως, συλλόγους Αμάθειες, εμφιαλωμένα νερά Διός και σχολές Όμηρος, που όλα γύρω μας μοιάζουν σαν να βγήκαν από τη «Θεογονία» του Ησίοδου. Το να είσαι βέβαια Έλληνας και να μην

Ξέρεις ούτε το ένα χιλιοστό της μυθολογίας σου είναι το πιο φυσιολογικό πράγμα σε τούτο τον ταλαιπωρημένο τόπο. Σάματις ξέρουμε και τίποτα γενικώς για την Ελλάδα, ώστε να περηφανευτούμε ότι ξέρουμε τη μυθολογία μας;

Είπα λοιπόν να ξεσκονίσω εγώ τις γνώσεις μου, που μετράνε πια τριακονταετία και αρχίζουν να μ'εγκαταλείπουν, αλλά κυρίως να βοηθήσω κανένα συνέλληνα, συμπατριώτη και σύντροφο να ξεστραβωθεί περί τα φοβερά, τρομερά και βαθύτατα γοητευτικά μυθολογικά μας. Όχι, δε θα το πάω επιστημονικά και βιβλιογραφικά, διότι, αν σας αρχίσω με τους Όμηρους, τους Απολλόδωρους, τους Ησίοδους, τους Πίνδαρους, τους Θεόκριτους, τους Βακχυλίδηδες, τους Αισχύλους, τους Ευρυπίδηδες, τους Σοφοκλήδες, τους Διόδωρους Σικελιώτες, τους Παυσανίες και τους Στράβωνες, θα τη σηκώσετε τη χερούκλα σας, θα μου τη δώσετε τη μούντζα τη σταυρωτή και θα μπειτε στο Facebook για να δείτε σε ποιο μαγαζί τρώει η κολλητή σας, με ποιον γκόμενο κάθεται κι αν την κρέπα της την παρήγγειλε με κράνμπερι ή με σοκολάτα.

Οπότε θα το πάω αλλιώς, τηλεοπτικά. Με τις φάτσες, τα πρόσωπα. Αυτός είναι ο πιασάρικος τρόπος. Παίρνεις έναν τύπο ή μια τύπισσα και τον κάνεις φύλλο και φτερό σαν να 'σαι το «NCIS: Los Angeles». Ποιος είναι, πούθε κρατά η σκούφια του, πού δου-

λεύει, πόσα βγάζει, τι τρώει, τι πίνει, τι αμάξι οδηγά, πώς ερωτεύεται, τι βίτσια έχει, με ποιους κάνει παρέρρα, πόσα διαζύγια έχει, πόσα εξώγαμα, ποιο πορνοσάιτ παρακολουθεί, ποια ναρκωτικά προτιμά, ποιον έκλεψε, με ποιον ταχίμιασε και πώς τα κακάρωσε... Να σου ένα ωραίο πορτρέτο μέσα στην εποχή του, άρα και πορτρέτο της ίδιας της εποχής. Αν δεν το πας έτσι και πας by the book, με τη βιβλιογραφία, τις παραπομπές και τις χρονολογίες, χαιρετίσματα.

«Ποιες φάτσες της μυθολογίας δηλαδή;» θα ρωτήσετε. Ε πώς; Θα ξεκινήσω με τα επιφανή προσώπατα, τα διάσημα, τις φίρμες, βρε αδερφέ. Τον Δία, την Ήρα, τον Άρη, την Αθηνά, τον Ποσειδώνα, την Αφροδίτη, τη Δήμητρα, όλους τους γνωστούς και μη εξαιρετέους τέλος πάντων που είχαν αράξει στον Όλυμπο και περνούσαν ζωή και κότα, με sex, drugs, rock and roll. «Μα αυτούς τους ξέρουμε» θα πείτε. «Τον κακό σας τον καιρό ξέρετε, ιδέα δεν έχετε» θα σας απαντήσω εγώ, αλλά ας μην το κάνουμε θέμα τώρα, εντάξει; Και μετά τον κατάλογο των πρωτοκλασάτων, έτσι και δεν μπουχτίσετε, θα ροβολήσουμε απ' τον Όλυμπο και θα πιάσουμε τους πιο παρρακατιανούς. Ημίθεους, ήρωες, Νύμφες, τέρατα, Τιτάνες, Γίγαντες και κάθε λογής χθόνιες θεότητες και μυθολογικές υπάρξεις δεύτερης κατηγορίας, που κι αυτοί έχουν μεγάλη πλάκα και πολύ ενδιαφέρον. Και, μέσα απ' αυτό το πάνθεον, να δείτε που θα

αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε τον τρόπο που σκέφτονταν εκείνα τα μυστηριώδη και τετραπέρατα αρχαία ανθρωπάκια από τα οποία προερχόμαστε ως έθνος.

Ποτέ όμως μη μου κάνετε την ερώτηση που σπάει τα νεύρα κάθε μελετητή της αρχαίας μυθολογίας. «Πόσοι δηλαδή ήταν όλοι αυτοί οι πρωταγωνιστές και οι κομπάρσοι της αρχαίας μας μυθολογίας;» Ουκ έστιν αριθμός, άπειροι, απροσμέτρητοι. Ένα θα σας πω. Οι αρσενικοί της ήταν σεξομανείς, όλα τα σφάζανε, όλα τα μαχαιρώνανε, διακρίσεις δεν έκαναν, ταμπού και ενδοιασμούς δεν είχαν, βουρ στον πατσά ήτανε κι όποιον πάρει ο χάρος... Και μάλιστα δίχως αντισυλληπτικά, προφυλάξεις ή τραβιέμαι την κρίσιμη στιγμή ή μετρώ τις μέρες μη μου τύχει η 14η και τέτοια. Οι θηλυκές, από την άλλη, ούτε ξεδιάλεγαν ούτε τα πολυφείριζαν ούτε τις μειξοπαρθένες παριστάνανε ούτε υπόσχεση γάμου ήθελαν ούτε για την παρουσία του γαμίκουλα ρωτούσαν, όλες «ό,τι θες, πασά μου» ήταν, σαν κουνέλες γεννούσαν. Και τα κουνέλια τους, συγγνώμη, τα παιδιά τους, έκαναν ακριβώς το ίδιο. Πώς σήμερα οδυρόμαστε για το δημογραφικό και την υπογεννητικότητα; Καμία σχέση, το ακριβώς ανάποδο.

Τι τα θέτε; Της επί χρήμασι εκδιδομένης γυναικός το σιδηρούν κιγκλίδωμα γινόταν εκείνους τους θρυλικούς μυθολογικούς καιρούς. Για να πάρετε μια

αμυδρή ιδέα, λέω να σας περιγράψω τις πρώτες γενιές των υπάρξεων πάνω στο στερέωμα, όπως τις φαντάστηκαν και τις κατέγραψαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι. Πρώτος πρώτος ήταν το Χάος. Τα ίδια ακριβώς λέει και η Αγία Γραφή, για να λέμε την αλήθεια. «Και πώς έσκασε δηλαδή μύτη το Χάος από το πουθενά;» θα ρωτήσετε. Ελάτε τώρα, μην ακούω χαζά. Εδώ δεν μπορούν να βγάλουν άκρη πέντε χιλιάδες επιστήμονες στο CERN στην Ελβετία, που έχουν φάει τα λυσσακά τους με τα μποζόνια και τα πρωτόνια και τα σωματίδια του Χιγκς μέσα σε επιταχυντές, ο Ησίοδος το 800 π.Χ. θα είχε απάντηση για την αρχική εμφάνιση του Χάους; Θα ζήσουμε και θα πεθάνουμε χωρίς να απαντήσουμε σ' αυτό το ερώτημα.

Το Χάος λοιπόν άρχισε να γεννοβολάει μοναχό του. Και πώς αλλιώς θα γινόταν, αφού μόνος του ήταν ο τύπος. Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει. Γέννησε τη Νύχτα, τη Φύση, τον Φάνη (από το φαίνω, δηλαδή φέρνω στο φως), τον Ύδρο (το υδάτινο στοιχείο σαν να λέμε), τον Τάρταρο (ένα πράμα σαν την Κόλαση, όπου βασανίζονταν οι αμαρτωλές ψυχές), τη Γαία, την Ανάγκη, τον Έρωτα, τον Χρόνο, τον Έρεβο. Καρπερός ο Χάος με δεδομένη την αυτοδιαχείριση με την οποία εξελισσόταν η ερωτική διαδικασία. Τώρα πώς διάολο ερεθιζόταν, γκαστρωνόταν, πώς περνούσε την εγκυμοσύνη, πώς ξεγεννιόταν, πώς τα φά-

σκιωνε, πώς τα θήλαζε, πώς τα μεγάλωνε ολομόναχος, θα σας γελάσω. Πάντως τη γέμισε την αυλή του με κουτσούβελα ο Χάος. Κι ύστερα την άραξε κατακουρασμένος και άφησε τους απογόνους του να βγάζουν τα μάτια τους αναμεταξύ τους.

Κι άρχισαν τα αδερφάκια είτε να τεκνοποιούν δυο δυο μεταξύ τους είτε να ξεφουρνίζουν παιδιά διά της παρθενογένεσης. Κάνει η Νύχτα μονάχη της τον Μόρο (θεό της μοίρας), τους Όνειρους (θεούς των ονείρων, που αργότερα έγιναν ο Μορφέας), τη Νέμεση (τη θεία δίκη, την έννοια της συμπαντικής ισορροπίας), τον Μώμο (θεό της χλεύης και του σαρκασμού), τη Φιλότητα (θεά του σαρκικού έρωτα, του καθαρόαιμου σεξ), κάνει το Γήρας, μετά γεννά τον Θάνατο, κάνει και τον Ύπνο. Ο Ύπνος, λέει, είχε αδέρφια τον Φοβήτορα και τον Φάντασο, άρα κι αυτά παιδιά της Νύχτας ήταν. Δικά της ήταν επίσης η Απάτη (όχι, θα έλειπε αυτή από τις απαραίτες του κόσμου μας), η Οϊζύς (η μιζέρια δηλαδή), οι τρεις Μοίρες (Κλωθώ, Λάχεσις, Άτροπος), οι Κήρες (δαίμονες του βίαιου θανάτου) και η Έριδα. Αυτά τα ξεφούρνισε μοναχή της η Νύχτα, διά της παρθενογένεσης ή της ερωτικής αυτοδιαχείρισης. Μετά βαρέθηκε να αυτογκαστρώνεται, έσμιξε με το αδερφάκι της τον Έρεβο και άρχισε το ζευγάρι να γεννοβολά. Κάνουν τον Αιθέρα, την Ημέρα και τον Χάροντα. Δε χρειάζονται εξήγηση αυτοί, έτσι;

Στο μεταξύ, ενώ η Νύχτα και ο Έρεβος έβγαζαν τα μάτια τους, το 'χαν ρίξει στην τεκνοποιία και τα άλλα δυο αδέρφια τους και παιδιά του Χάους, ο Τάρταρος με τη Γαία. Κάνουν τον Τυφώνα, τον Πόντο (τη βαθιά θάλασσα δηλαδή), τον Πύθωνα (φίδι που φυλούσε το μαντείο των Δελφών), τα Ούρεα (τα ψηλά βουνά σαν να λέμε), τον Νέμειο Δράκοντα (αυτός φύλαγε τον τάφο του Δία στη Νεμέα), κάνουν και τον Ουρανό. Δεν πρόλαβε ο Ουρανός να σκάσει απ' τ' αυγό κι άρχισε να βγάζει δικά του παιδιά. Κάνει τις Ερινύες (αυτές που βασάνιζαν όσους είχαν διαπράξει εγκλήματα), κάνει τους εκατό Γίγαντες (κάτι μαντραχαλάδες κακομούτσουνους να σου σηκώνεται η τρίχα), κάνει τις Μελιάδες (Νύμφες των δέντρων αυτές), κάνει και τη θεά Αφροδίτη. Λιγάκι παράταιρα τα 'κανε τα περισσότερα παιδιά του ο Ουρανός, διότι, αντί να χρησιμοποιεί τους όρχεις του κατά το σύνθητες, τον ευνούχισε ο γιος του ο Κρόνος και γεννοβολούσε από τις σταγόνες το αίμα κι απ' το σπέρμα που έφευγε απ' την πληγή, αλλά αυτά είναι αμελητέες λεπτομέρειες, σημασία έχει ότι ακόμα κι έτσι γεννούσε ο Ουρανός.

Όταν βαρέθηκε την ερωτική μοναξιά και παιδοποιία του ο Ουρανός, του μπήκε ο διάλογος και πήγε κι έσμιξε με τη μάνα του τη Γαία (Θεέ μου, συγχώρα με). Γι' αυτό σας λέω, εκείνη την αρχέγονη μυθολογική εποχή έχανε η μάνα το παιδί και το

παιδί τη μάνα, ο αδερφός την αδερφή και ο μπάμπας το ανίψι. Σόδομα και Γόμορρα η μυθολογία μας. Και κάνουν ο Ουρανός με τη Γαία τους Εκατόγχειρες (γίγαντες με εκατό χέρια έκαστος) και τους Κύκλωπες (που είχαν ένα μάτι στο κούτελο αντί για δύο), εμ τι θα βγάζανε γιος και μάνα, κανονικά παιδιά; Κάνανε και τη Θέμιδα, τον Κρόνο (που του τα 'κοψε του πατέρα του), τη Μνημοσύνη, τον Ιαπετό, τον Υπερίωνα, τον Ωκεανό και πάει λέγοντας.

Δεν τελειώνουν αυτά, χαοτικός ο κατάλογος, αλλά και φοβερά γοητευτικός. Κάπως έπρεπε οι αρχαίοι μας να εξηγήσουν όλη τη φύση γύρω τους, τα πράγματα και τα φαινόμενα που καθόριζαν τη ζωή τους. Κι είχαν και φαντασία οι άτιμοι. Μια νορμάλ εξήγηση δεν καταδέχονταν να δώσουν, οι τύποι δεν παίζονταν, σας λέω. Το τι τέρας, το τι κτήνος, το τι δυσμορφία και τι κακομουτσουνιά γέννησαν δεν περιγράφεται. Τα καημένα τα αρχαία ανθρωπάκια θα πρέπει να ζούσαν μέσα στον τρόμο, πιστεύοντας ότι ο κόσμος τους ήταν γεμάτος από τέτοια δυσειδή και αποκρουστικά πλάσματα. Τα οποία ήταν και παντοδύναμα, ήταν και κακιασμένα τα περισσότερα. Προσέξτε, όλα αυτά πριν καν εμφανιστεί ο Δίας και το δωδεκάθεο. Ούτε το ένα εκατοστό απ' αυτά τα μυθολογικά πλάσματα δε σας έχω πει ακόμα, χώρια τους πολέμους και τα αλληλοσφαλιαρίσματα όλων

αυτών των τεράτων. Γι' αυτό σας λέω, στις σελίδες που ακολουθούν θα φάει η μύγα σίδηρο και το κουνούπι ατσάλι, θα φάει η Μέδουσα πατσά κι ο Ηρακλής πινέζες.